

lig paa Landet bruge, at der er ingen, der nogenfinde falder paa at sætte sig hen og svire i almindeligt dansk Hvidtøl eller Hus-holdningsøl. Det kan ikke lade sig gøre, medens der er den Fristelse for vor Ungdom ved det bayeriske Øl, at det bruges som et egentligt Berusningsmiddel; man veed, at det lader sig gøre at sætte sig hen og drifte en 10—12 halve Bajere. Dette beror netop paa dets Alkoholdighed. Kan der nu ved denne Lov gøres et Skridt i Retning af, dels at det bayeriske alkoholholdige Øl bliver alvorlig skattelagt, dels at der bliver sat en Præmie paa Tilvejebringelsen ogsaa af undergæret Øl under den lovbestemte Alkoholgrænse, og kan derved blive sat en Stopper for den overhaandtagende Brug af alkoholholdigt Øl, tror jeg, det er paa høje Tid, at det sker.

Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Page) gjorde forleden Dag en Bemærkning om den Tilbøjelighed, der er hos os, hos de Danske, til at overile sig, til at gøre forhastede Handlinger, til ifølge et eller andet Lune at klumpe sig sammen om pludselig at ville gennemføre en eller anden Ting, som falder os ind, til at overdrive o. s. v. Det forekommer mig, at dette var tilbøielig en Skildring, som om det var et syblandsk Folk, vi stod overfor, et Folk med store Videnstaber og opbrufende Stemninger, og jeg kunde paa langt nær ikke i Skildringen finde nogen som helst Sigthed med, hvad de virkelige Tilstande ere her hos os i Danmark. Det samme ærede Medlem holdt en Gang for flere Aar tilbage et Foredrag her i Tinget, hvori han skildrede Tilstandene i vort Land med ganske andre Farver, et Foredrag, som den Gang vakte megen Opsigt og ogsaa gjorde betydeligt Indtryk her i Tinget. Det var under Visnepolitikens Glanstid, og det ærede Medlem skildrede da, hvorledes man altid her i Landet var tilbøielig til at staa stille, til at roedne op af Mangel paa Initiativ, paa Handlelystighed; der var ganske vist en Sejghed i Modstanden hos vort Folk, som havde sin Betydning, men som ytrede sig ved denne fuldstændige Mangel paa — jeg kunde sige Begyndelse-hastighed til at tage fat paa noget. Jeg erindrer dette Foredrag, men det var ganske vist en Skildring af vort Folk, som var i Modstætning, i afgørende Modstætning til det

nævnte Billede, han gav os forleden Dag. Jeg tror nu, hans tidligere Skildring var Sandheden meget nærmere end den senere, thi vor Svaghed ligger vistnok meget mere i den altfor store Sejghed og Trægthed end i det modsatte. Naar jeg nu spørger, hvilken Betydning det Arbejde, som er gjort i den forløbne Rigsdagssamling, har haft og vil kunne faa, vil jeg netop betone, at hvad vi have opnaaet, er kun dette, at faa sat noget i Gang, at faa taget Beslutning om, at Forhandlingerne skulle føre til virkelige Resultater. Jeg tror nu, at vi ogsaa kunne se tilbage paa en Frugt af dette Arbejde, en Frugt i Form af de forskellige Reformers, som vi haabe snart at se gennemførte, og som ogsaa ville blive hjulpet med stor Tilfredshed rundt omkring i Landet af den overvejende Flæthed af Befolkningen. Man har anket over, at vi under dette Arbejde have ladet den konstitutionelle Konflikt hvile, man har spurgt os, om vi da virkelig vilde aadviesere ved de Tilstande, som bestaa i vort Land, og vilde finde os deri. Jeg vil dertil sige: Nej, ingenlunde! Men Erfaringerne have lært mig, og vistnok flere, at for hvert mislykket Forsøg, der er gjort paa at løse den konstitutionelle Knude, er denne bleven mere og mere strammet. Det, som har været Grunden og en af de mest fremtrædende Grunde til, at vor hele Lovgivningsvirksomhed er gaaet i Staa, og at Ufrugtbarheden har bredt sig overalt, er, at de to Rigsdagsafdelinger, som jo ifølge den nye Forfatning, ere staaet i stærk Modstætning til hinanden langt fra i Aarens Løb have nærmet sig til hinanden og ere komne i nærmere Forstaaelse. Tværtimod, for hvert Aar, der er gaaet i lang Tid, have de fjærnet sig mere og mere fra hinanden, saaledes at de have haft ondt ved — kan jeg gerne sige — at forstaa hinandens Tale eller i alt Fald at forstaa hinandens Tankegang. Skal der gøres noget for, at vi kunne komme paa ret Køl igen, ønsker jeg det for at være noget af det første og det vigtigste, at Rigsdagens to Afdelinger kunne komme hinanden saa nær, at de faa hinanden i Tale. Der er en Ting, som er den første Betingelse for at forstaa hinanden, og det er det, at man bestemmer faar at vide, hvad man kan blive enig om, og hvad man aldrig kan blive enig om. Er det først klart, er ogsaa Betingelsen til Stede for, at